

Φρενίτην καὶ ὡς βουλευτὴν μόνον τὴν κ. Δρόσον.

— Ἀχ! αὐτοὶ οἱ οἰκοδεσπόται! Ἴδου πιστὸν ἀντίγραφον ἐνὸς διαλόγου μεταξὺ ἐνὸς ἐξ αὐτῶν καὶ τοῦ ἐνοικιαστοῦ του.

— Κύρ Νικόλα, θὰ σοῦ ἀφήσω τὸ σπίτι.

— Διὰ ποῖον λόγον;

— Εἶνε ἀνυπόφορον τὸ κτυπᾶ ὅλην τὴν ἡμέραν ὁ ἥλιος.

— Ἀπατάσαι τὸ σπίτι μου ἴσα ἴσα εἶνε ἐξησφαλισμένον ἀπὸ τὸν ἥλιον.

Καὶ ὁ οἰκοδεσπότης ἐδείκνυνεν ἀγερώχως τὴν ἐπὶ τοῦ οἴκου του μεταλλίνην πλάκα τῆς ἀσφαλιστικῆς Ἑταιρείας ὁ ἥλιος.

Πρὸς γινῶσιν καὶ συμμόρφωσιν τῶν ἀνηγνωστῶν μου.

Μετέβην εἰς τὸν συμπατριώτην μου κύρ Σταμάτην παντοπώλην καὶ τραπέζιτην μου ἐν ἡμέραις χαλεπαῖς.

— Κύρ Σταμάτη, ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ πενήντα δραχμᾶς· δάνεισέ μου τας, σὲ παρακαλῶ θερμῶς...

Ὁ παντοπώλης ὀλοπόρφυρος, καθιδρώς μὲ ὄψιν ἀποπληκτικὴν ἔρριψεν ἐπ' ἐμοῦ βλέμμα θηριῶδες.

— Καὶ ἔχεις τὴν τόλμην, μοῦ ἀπῆντησε, νὰ μὲ παρακαλῇς θερμῶς, ἐνῶ τὸ θερμόμετρον δεικνύει 40 βαθμοὺς ὑπὸ σκιάν;.. Κάμε μου τὴν χάριν νὰ μὲ ξεφορτωθῇς!..

Μία ἱστορικὴ ἀνάμνησις.

Ἄν ἔζη τώρα ὁ Ξέρξης, οἱ Ἕλληνες ἡδυνάμεθα νὰ τὴν μυκτηρίζωμεν καὶ νὰ τὸν προκλῶμεν ἀτιμωρητέ. Ὁ μέγας βασιλεὺς κατ' οὐδένα τρόπον δὲν θὰ ἡδύνατο νὰ διέλθῃ κατ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν τῆς Θερμοπύλας.

Καὶ οἱ ὅροι τῆς ποιήσεως καὶ αἱ ποιητικαὶ μεταφοραὶ πρέπει εἰς τὸ ἐξῆς νὰ τροποποιηθῶσιν ἀνκλόνως πρὸς τὴν ἐπελθοῦσαν κλιματολογικὴν ταύτην ἀνατροπὴν.

Λέγουσιν συνήθως καὶ γράφουσιν ἐπὶ παραδείγματι «παγερός ὡς ἄγαλμα».

Ὑπόσχομαι πέντε παγωτὰ εἰς ἐκεῖνον, ὅστις θὰ ἔχῃ τὸ θάρρος νὰ ὑπάγῃ νὰ ἐναγκαλισθῇ τὸ πρὸ τῆς Ἀκκδημίας ἄγαλμα τοῦ Σωκράτους ἐν ὥρᾳ μεσημβρίας.

ὦ Ἥλιε! ὦ Φαῖβε, Ἀπολλὼν, Σμινθεύ! οἱ προπάτορές μας σὲ ἀπεθέωσαν καὶ σὺ εἰς ἀντάλλαγμα θέλεις νὰ μᾶς ξεθεώσης;

ὦ Ἥλιε! Τώρα ἐννοῶ διατὶ ὁ Θεάνθρωπος κρεμάμενος ἀπὸ τοῦ σταυροῦ του ἐξεφώνει τὸ ἀκατάληπτον ἐκεῖνο Ἡ.μὶ!.. Ἡ.μὶ!..

Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς σταυρώσεως βεβαίως θὰ ἐπακράτῃ ἡ σημερινὴ θερμοκρασία τῶν Ἀθηνῶν!

Ἀββακούμ

ΚΑΪΜΟΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Γλυκύτερο ἀπ' τὸν ἔρωτα καὶ περὶ μεθυστικῶ

Κι' ἀπ' τὸ κρατὶ ἀκόμα,

Χαῖρε νερὸ γιλιὰκριδο, νερὸ θροιστικὸ·

Γλυστράς μίς' εἰς τὴν καρδιά ἀπ' τὸ στόμα!

—

Ἐσὺ εἶς ὁ μόνος μου καυμὸς, νερό· κι' ἀπ' τὸ ξανθὸ

Τοῦ Ὑμητοῦ μας μέλι.

Πλέον συχνὰ ὄνειρεύομαι καὶ περὶ θερμὰ ποθῶ

Λίγο νεράκι ἀπ' τὴν Πεντέλη.

—

Ἀχ! νὰ γινόταν πέλαγος ἀπὸ γλυκὸ νερό

Κάθε στεριά ἐδῶ πέρα,

Καὶ μίς' εἰς αὐτὸ τὸ πέλαγος, ἴαν πάπια, ἕνα καιρὸ

Νὰ κολυμπῇ νόχτα καὶ μέρα.

—

Ἀχ! ἄχ! καὶ ν' ἀνοίγ' ἔξαφνα ἀταίρευτη πηγὴ,

Νερὸ κρυταλλωμένο,

Καὶ πάντα ἐγὼ ἀποκάτω τῆς, ἴαν νὰ εἶμαι κόσμος, Γῆ,

Νὰ πίνω καὶ νὰ μὴ χορταίνω.

—

Βαρέθηκα καὶ τὴ ζωὴ, συχάθηκα κ' ἐγὼ

Κάθε σοφὸ καὶ κροῖτο...

Ἄς εἶχα δυὸ σιχαλῆς γλυκὸ νερό γιὰ νὰ πνιγῶ,

Ἵαν δὲν θρέγομαι νὰ ζήσω!

—

Κι' ἂν τώρα δὲν χορταίνεται, κι' ἂν τώρα λατρευτὸ

Τὸ τραγουδοῦν, καὶ τόσο

Καυμὸ μέσα εἰς τὰ σπλάγχνα μου ξανοίγει, κι' ἂν γι' αὐτὸ

Κοντεῖ' ὠτμέ! νὰ παλαδῶσω,

—

Τὸ Καλοκαῖρι ἄς ὀφεται ποῦ ἔχει καταντήσῃ

Φοῦρνο τὴ γῆ τῆς Ἀθηνᾶς.

Πρὸ πάντων δὲ ἄς ὀφεται εἰς ἀνατολὴ καὶ δύσι

Ὁ κύριος Φιλημονᾶς:

Ἐξορα Μυράμωχιν

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΕΪΦΦΕΛ

Παρέχομεν ἐν τῇ πρώτῃ σελίδι τὴν εἰκόνα τοῦ ἀνεγειρομένου ἐν Παρισίοις εἰς τὸν γῶρον τῆς Παγκοσμίου Ἐκθέσεως πύργου, καὶ τοῦ διασήμευ ἀρχιτέκτονος αὐτοῦ Γουσταῦ τοῦ Εἰφφελ. Ὁ Πύργος οὗτος συνίσταται ἐκ σιδήρου καὶ δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς μεγαλοῦργημα τῆς νεωτέρας οἰκοδομικῆς. Τὸ ὕψος του εἶνε ἀληθῶς τεράστιον καὶ ὑπέρτερον πάντων τῶν ὑπαρχόντων ἀρχαίων καὶ νεωτέρων κτιρίων, τῶν ἐπίσης ἀπεικονιζομένων παραπλεύρως. Οὕτως, ἐνῶ τὸ ὕψος τῆς μεγάλης πυραμίδος εἶνε 146 μέτρα, τοῦ Καθεδρικοῦ ναοῦ τῆς Κολωνίας 159, τοῦ τῆς Ρουένης 150 καὶ τοῦ Ἀγίου Πέτρου τῆς Ρώμης 132, τοῦ πύργου τούτου τὸ ὕψος εἶνε 300 μέτρα. Ὁ ἀρχιτέκτων Γουσταῦς Εἰφφελ ἐγεννήθη ἐν Λιζὸν τῷ 1832, ἐξῆλθε δὲ τῆς Κεντρικῆς Σχολῆς τῶν Τεχνῶν τῷ 1855.

